

kor bi lahko, ker ni bilo pojasnjeno, čigava bi lahko bila družbena lastnina, ki je nastala s famoznim podružbljanjem. Problem je bil kajpak izredno zapleten, kajti v času, ko je bila določena lastnina zaplenjena ali nacionalizirana, so bile prevladujoče oblike lastnine v primerjavi z razvitejšimi oblikami lastnine, kakršne poznamo zdaj na Zahodu, v katerega se je Slovenija zlagoma in ne brez težav integrirala ter bila pri tem med vsemi »tranzicijskimi« državam najbolj uspešna, pretežno arhaične. Ko je bil cilj vsega procesa lastninjenja razviti sistem lastnine in upravljanja z njo, kakor je to uveljavljeno v razvitih kapitalističnih družbah, smo se znašli pred pravno izredno zapletenim problemom, kako arhaično kapitalistično in kmečko lastnino vrniti nekdanjim lastnikom tako, da bo ta hkrati postala moderna in v sodobne ekonomske tokove vključena oblika lastnine, katere vrednost se spreminja iz dneva v dan na trgu glede na njen tržni, profitni in rentni potencial? Vsekakor se je, skupaj s prelivanjem nekdanje družbene lastnine (ki je prehodno prevzela forme javne in državne lastnine) v zasebno sfero, zgodil prehod k široki privatizaciji z mnogimi hotenimi in nehotenimi posledicami. Pri tem pa so glede na v osnovni kod denacionalizacijske zakonodaje vpisano »naivnost«, ostali mnogi nereseni problemi, kot je, denimo, status stanovalcev najemnih stanovanj, ki jih je zajela denacionalizacija. Taki neresljivi problemi izpodbijajo vero v samo možnost vrnitve na neko minulo izhodišče, torej v sistem neke neobnovljive konstrukcije družbe. Vsekakor je novonastali sistem zasebne lastnine v Sloveniji, tako kot tudi v drugih uspešnejših tranzicijskih deželah, vse prej kot sistem, v katerega naj bi se domnevno vrnili. Nemara kaže verjeti izjavi, ki jo je škof Stres v začetku l. 2006 dal medijem, ko je trdil, da je vrnjena lastnina katoliški cerkvi bolj breme kot vir dohodka in tako utemeljeval potrebo po državnem financiranju cerkvenih dejavnosti. Pred drugo svetovno vojno pa ni bilo tako, saj je takrat ta lastnina bila vir čednega dohodka. V zahtevnejših gospodarskih okoliščinah takšno premoženje, kot so gozdovi in nepremičnine, na tržno manj zanimivih lokacijah samo na sebi ne more tekmovali z aktivnejšimi oblikami lastnine.

Problem oblike družine, na kakršno bi nas rada vrnila najprej Demosova in precej kasneje neokonzervativna oblast, ki je nastala po zmagi politične desnice l. 2004, je seveda še bolj neresljiv in zato je simptomatnost ideološke zameglitve tukaj še bolj očitna. Zagovorniki nereflektiranega koncepta zdrave družine pravzaprav priklicujejo povsem nerealistično nostalgijo po urejeni družini in pri tem vsa odstopanja od nostalgичnega ideala krščanske družine (kar je lahko izenačeno s prazno sintagmo slovenske družine) pripisujejo razdiralnemu učinku komunističnega režima in po-